

Het Nieuwe Ziekenfondsrecht door Dr. Mr. W. Schuurmans Stekhoven, arts en advocaat te Utrecht. Supplement III.

Van de uitgevers-maatschappij Æ. E. Kluwer-Deventer ontving de redactie een derde aanvulling op het handboek, dat Dr. Mr. Schuurmans Stekhoven heeft samengesteld ter voorlichting op het omvangrijke en voor den leek steeds onoverzichtelijker wordende terrein der ziekenfondswetgeving met zijn voortdurenden aangroei van aanvullingen en wijzigingen. Dat na den zomer van het vorige jaar reeds weer een nieuw supplement noodig is geworden wijst er genoegzaam op dat het voor de medewerkers aan de ziekenfondsbehandeling, die zich voor de hen betreffende maatregelen en voorschriften, ook meer dat hun werk vereischt, interesseeren, niet zoo gemakkelijk is om „bij” te blijven. Voor dezulken doet de samensteller van dezen commentaar onverdroten het uitvoerige werk met de toewijding, die het kenmerk is van zijn handleiding bij wat hijzelf betitelt als ziekenfondsnoodrecht.

Naar in het voorwoord wordt samengevat betreffen de belangrijkste wijzigingen en aanvullingen de rechten en verplichtingen der verplicht-verzekerden gedurende een korter verblijf dan 30 dagen buiten hun vaste woonplaats, de bijzondere regeling van de uitvoering der verplichte verzekering van het varende personeel bij de binnenscheepvaart, de nadere regeling van de beperking van het aantal verzekerden per tandarts en huisarts.

Uit deze aanhaling kan blijken dat vanzelfsprekend het supplement zich ook uitstrekt over alle verschillende maatregelen rakende de tandheelkundige behandeling der verzekerden. Het doet daarom lichtelijk verwonderend aan te moeten vaststellen dat hierbij de volledigheid niet is nagestreefd, althans niet bereikt. Zoo zoekt de lezer tevergeefs naar een vermelding van de in haar consequenties geenszins onbelangrijke, uitvoerige circulaire van den Commissaris voor het Ziekenfondswezen van 25 Januari 1944 betreffende een „nadere aanduiding van de systematisch-rationeel tandheelkundige behandeling.” Alhoewel de daarin vervatte nieuwe regeling voor gesaneerde en niet-gesaneerde

verplicht-verzekerden, welke met 1 April in werking zou zijn getreden, blijkens een bericht te elfder ure in de dagbladen om administratieve redenen tot 1 Juli is uitgesteld, zoo is zij hierdoor, naar men althans verwachten mag, niet ongedaan gemaakt.

Ook valt het op dat de schrijver zich bij zijn uitlegging van bv. de tandheelkunst rakende voorschriften niet steeds voldoende rekenschap geeft of zich niet bewust is van de behoeften der praktijk. Zoo lezen wij in zijn verklaring van de nadere voorschriften inzake pharmaceutische hulp blz. 464 c:

„tandartsrecepten: de tandarts mag geen recepten schrijven met middelen voor inwendig gebruik, zelfs geen aspirientje, veramonnetje, pyramidonnetje. Waar ook tandverzorgingsmiddelen in den regel niet worden verstrekt, kan men in het algemeen zeggen, dat tandartsrecepten niet voor rekening van het Algemeen Ziekenfonds kunnen worden gereed gemaakt.”

Het in den eersten zin vastgestelde is natuurlijk juist, sterker nog: het is den tandarts sedert het arrest van den Hoozen Raad (1937) inzake het afleveren van geneesmiddelen¹⁾ zelfs niet geoorloofd den patiënt een aspirine- of veramontablet mee naar huis te geven. Maar des schrijvers conclusie, dat tandartsrecepten bij de ziekenfondshulp praktisch uitgeschakeld kunnen worden, houdt geen rekening met den plicht van den tandarts om in daarvoor in aanmerking komende gevallen plaatselijk werkende geneesmiddelen voor te schrijven. Men denke slechts aan de serie-extracties ter voorbereiding van den mond voor een prothese; ten einde een vlotte geneezing te bevorderen is als regel een desinfecteerende of adstringeerende mondspoeling geïndiceerd. Een ziekenfonds, dat met een beroep op des schrijvers commentaar, dergelijke recepten zou weigeren, bewijst den verzekerden een slechten dienst.

Waarmee alleen maar gezegd wil zijn, dat dit omvangrijke en overigens waardevolle handboek voor het ziekenfondsrecht bij raadpleging, althans voor de bepalingen inzake de tandheelkundige behandeling, eenige critische reserve niet overbodig maakt.

BUISMAN

¹⁾T. v. T. 1937, blz. 1025.